

Opnieuw geboren

Ik werd wakker doordat er iemand zacht op mijn neus tikte. Verbaasd opende ik mijn ogen en keek in het vriendelijkste gezicht dat ik ooit gezien had. Liefde straalde uit de ogen, Liefde en Licht. Even dacht ik dat ik de Vader zag... maar om mij heen was het schemerduister en ik zag Dunai en Martha in diepe slaap verzonken naast me liggen.

"Ik ben Yokhay," sprak hij in mijn gedachten, "wie ben jij?"

Die naam... Die vraag...

Een wereld van herinnering opende zich. Ik zag een bergachtig landschap voor me. Ik zat in het gras, hoog op een helling en keek hoe de avondlucht zich spiegelde in het meer, ver beneden mij - ons.

Achter ons wist ik onze woning: uit opalen samengesteld, het ronde dak rustend op pilaren, die cirkelvormig de ruimte omsloten.

In mijn herinnering keek ik even opzij en zag hem: Yokhay. We waren beiden zwaarmoedig gestemd, want ik zou mij naar een andere dimensie begeven, waar vele moeiten mij wachtten... Het was noodzakelijk dat er Iemand ging om de weg te wijzen en daarom ging ik met vreugde, maar op dat ogenblik zagen we samen op tegen het afscheid.

De herinnering ging verder: samen lagen wij geknield voor de Allerhoogste. Terwijl duizenden aanwezigen de zangen van verdriet aanhieven, want het ogenblik was gekomen dat een van ons zich ging offeren, werd ik door grote angst overvallen en terwijl in de sferen de gongslagen weergalmden, bezwijmde ik en het werd donker in me.

Zatzun.

Zo werd ik genoemd in dat andere bestaan - daar waar negativiteit niet voorkomt... En net als daar, was er nu tussen ons geen onderscheid. Zijn gedachten en de mijne waren gelijk en ik wist dat mijn herinnering door hem gezien was.

Toen ik wist wie ik was, ging de Vriend van mijn geest weer naar Huis. Ik besepte dat de verbinding die nu gelegd was, zou blijven tot ik mijn lichaam niet meer nodig zou hebben en dat het verleden definitief voorbij was. Alles in me zong en al zou ik nog honderd jaar moeten voortgaan, vanaf nu speelde tijd geen rol meer. Was ik oud? Mijn lijf, ja, maar ik besepte dat ik mijn lichaam niet was en dat het mij slechts zo lang zou dienen als noodzakelijk was.

Nog lang lag ik diep na te denken en het ene inzicht na het andere nestelde zich in mijn weten. Nu pas leerde ik de Vader kennen: niet alleen de bestuurder die onbegrijpelijke beslissingen neemt, niet alleen de bedenker die koste wat het kost zijn wil doorzet, niet alleen de liefdevolle schepper, zelfs niet alleen de samenvoeging van al die gegevens; veel meer dan dat alles zag ik in dat HIJ uit ZICHZELF materie en geest gevormd had en dat mijn pijn de ZIJNE was, zoals mijn vreugde ook de ZIJNE was. Die nacht kon ik alleen nog in hoofdletters denken... Hoe had ik ooit kunnen bedenken dat ellende noodzakelijk was om vreugde te leren kennen! Uit Liefde komt geen enkele vorm van negativiteit voort - hoe kon het dat ik, die dit alles allang wist, het nu pas besepte?

Voorzichtig, zonder gerucht, ging ik naar buiten. Het woud kreunde zacht in het vooruitzicht van een winter zonder bloemen; een enkele vogel hamerde op een boomstam, op zoek naar wat voedsel voor hij op reis moest. Hoeveel seizoenen zou ik nog zien? Toen de schemering overging in de dag zocht ik wat hout en maakte

vuur: ik wilde de aanvang van mijn leven met een feestmaal markeren. Het lukte niet, want meer dan een grote hoeveelheid rook kreeg ik niet voor elkaar - het hout was veel te nat om goed te kunnen branden. Dan niet, het leven zou er niet door veranderen. Ik ging weer naar binnen. Daar wachtte ik tot zij, die ik zo'n moeite bezorgd had, wakker werden.

Tot mijn verrassing ontwaakten ze opgewekt en begroetten me alsof we zojuist een feest begonnen waren. Ook zij hadden bezoek gehad die nacht en ook hun herinnering was gewekt. We wisselden onze herinneringen uit, want we hadden niet elkaar daarin gezien, ook al leek het hetzelfde verhaal waarin we voorkwamen. We bespraken ook de zwaarte van gisteren en begrepen dat, ook al draagt een mens grote wijsheid in zich, niemand er zeker van kan zijn dat de moeiten hem niet af en toe boven het hoofd groeien. We begrepen ook, dat er dan altijd voor gezorgd wordt dat er ingegrepen wordt - zoals we nu zelf meegemaakt hadden. Eigenlijk wilden we niet ophouden met de herinnering daaraan, maar toen we voor de vierde keer (minstens) hetzelfde begonnen te zeggen, drong tot ons door dat ook dat niet echt zinvol was en daar moesten we dan weer een hele tijd om lachen. Die hele dag voelde ik me alsof mijn hoofd niet echt helemaal vast op mijn lichaam zat en als ik naar Dunai en Martha keek, zag ik dat ook zij zich zo voelden.

Wonderlijk: nu we zo definitief onze zorgen kwijt waren, voelden we ons alsof we niets meer te doen hadden. Het handhaven van zorgen kost veel energie en nu leek het ons alsof we energie teveel hadden - wat al heel snel een vergissing zou blijken te zijn...

Twee dagen later besloten we het voedsel dat we verzameld hadden in de woning achter te laten en slechts een kleine voorraad mee te nemen: we gingen verder. Nog even liepen we naar het graf van Othin. Toch, ondanks onze nieuwe inzichten, voelden we verdriet om de vriend die er niet meer was... Stil begaven we ons op weg. Het was een stille herfst dag. De zon scheen van tijd tot tijd tussen de wolken door en toverde goud in de bomen. Hier en daar was wat gerucht van een dier, een kreet van een vogel, het kleine geluid van bladeren die de grond raakten. Ik kreeg een brok in mijn keel om die symfonie van schoonheid - het was of ik voor het eerst besepte wat schoonheid was. We keken elkaar aan; er waren geen woorden nodig.

Toen, slechts enkele uren nadat wij ons verleden verlaten hadden, stond hij daar. Klein, behaard, gekleed in een gewaad van het mooiste blauw dat ik ooit gezien had. Midden op het pad dat wij uitgezocht hadden, daar waar een keuze gemaakt moest worden tussen een weg die omhoog liep en een weg die na een bocht onzichtbaar werd, wachtte hij op ons - op wie zou hij anders wachten?

Er was stilte in hem en om hem heen, zoals in en om ons stilte was en in onze stilte liepen wij naar hem toe. Zijn ogen straalden. Toen wij elkaar genaderd waren, bogen we niet, maar omhelsden elkaar. Ik wist dat ik nooit meer voor iemand zou buigen dan voor de Zon, de Eeuwige. Ik voelde geen verbazing dat onze nieuwe gezelschap ook zo dacht. Ook Martha en Dunai waren de periode van eerbewijs voorbij - ik voelde, meer dan ik het zag, dat tijdens de begroeting onze aura's zich vormden tot één geheel, zodat zonder woorden de kennismaking in alle dimensies van het bestaan totaal was.

Hij ging ons voor, de weg op die omhoog leidde. Nog steeds waren wij stil; niemand had nog gesproken. Halverwege de helling sloeg hij een zijpad in dat zigzaggend door struikgewas omhoog liep. Daar zaten fel-oranje bessen aan, die licht leken te geven in de zonneschijn. Weer koos onze gids een ander pad, ditmaal voerde het omlaag en nu zagen we beneden ons een nederzetting liggen. We zagen ook dat achter de woningen een reusachtig bouwwerk stond. Het had de vorm van een menselijk dier - al kon ik dat eigenlijk niet goed zien. Ik herinnerde me echter een van mijn visioenen van de laatste nacht, waarin ik aan de voet van het bouwsel gestaan had, samen met Iemand - ik wist niet wie.

Toen we voor de bewoners zichtbaar werden, klonk gezang op: de zangen van vreugde verwelkomden ons en we konden niet anders dan meezingen. Alleen hij wiens naam we nog niet kenden, bleef stil en leidde onze voeten tot we temidden van de zangers bleven staan. Ook zij knielden niet - was er een nieuw tijdperk aangebroken waarin het Inzicht universeel geworden was? Dan was mijn werk voltooid... een felle blijdschap doorgloeide mijn lichaam bij die gedachte. "Juich niet zo vroeg, MIJN Kind," zong de Vader in mij, "dat jij nu pas weet dat eerbetoon aan mensen een holle bezigheid is, wil niet zeggen dat sommige anderen dat niet al eerder ontdekt kunnen hebben." Ach, ja... Ook mijn wensen kunnen gedachten verwekken. Niettemin bleef ik gelukkig, ook al omdat het zo heerlijk was dat we in vreugde verwacht werden.

Terwijl de anderen bleven zingen, nam mijn nieuwe gezelschap me bij de hand en

¹"Hij die wijsheid draagt"

leidde me langs de oever van een beekje naar een grote open plek in de dichte struiken. Daar stond een grote ronde koepel van witte gepolijste stenen: een heiligdom. Hij nam me mee naar binnen en we zetten ons tegenover elkaar in het midden. Nog altijd had hij niets gezegd en nog altijd had hij van die stralende ogen. Er was iets, dat voelde ik - maar wat? De blijdschap die hij uitstraalde was aanstekelijk, maar er groeide een raadsel in me. Waarom zei hij niets? Waar wachtte hij op? Wie... Dàt was de vraag: WIE was hij! Hij verwachtte van mij, dat ik hem kende en ik keek hem dieper aan. In mijn herinnering hoorde ik weer: "Ik ben Yokhai, wie ben jij?" Ik dacht: "Ik ben Zatzun, wie ben jij?" en met de ogen van mijn gedachten keek ik rond in die andere dimensie... toen zag ik hem! Ook hij maakte deel uit van het Gezelschap dat Zich met het lot van de aarde verbonden had en door dit besef wist ik opeens dat ook Dunai en Martha ertoe behoorden.

Weer omhelsden wij elkaar en voor het eerst hoorde ik zijn stem:

"Welkom, broeder van mijn hart. Men noemt mij tegenwoordig wijs, want ik ben veel te boven gekomen. Zelf vraag ik me af of je wijsheid af kunt meten aan de hoeveelheid vergissingen die je begaan hebt... enfin: Bhaxgara is in de plaats gekomen van Thom, dat in de plaats gekomen was van Dunai, zonder dat ik daarom gevraagd heb. Hoe zal ik jou noemen?"

Ik schoot in de lach. "'Stommeling' past wel bij me, denk ik. Toch zegt men Vathar en aangezien iedere naam even goed is, zal ik daar zelf maar niets aan veranderen."

Uren en uren hebben we samen in het heiligdom doorgebracht. Nu eens zwijgend, dan weer sprekend over onze lotgevallen. Beiden bleken we door de hogepriester in onze jeugd aangewezen te zijn om de leringen van de Zon, de Eeuwige, te ontvangen en beiden waren we af en toe verbijsterd geweest over ons gebrek aan Inzicht - en beiden hadden we daar misschien nog het meeste door geleerd.

Pas toen de maan al hoog aan de hemel stond, gingen we naar buiten, waar het woud ons ontving met zijn eeuwige rust.

Een paar dagen later begon het te stormen. Onheilspellend joegen donkere wolken langs de hemel, waar af en toe regen uit viel. Het werd zo donker, dat we niet in onze woningen wilden blijven, maar bijeen kwamen in de grote ronde tempel, waar het altijd licht was. Plotseling verzwakte het geloei van de wind, maar voordat we opgelucht naar buiten konden gaan, hoorden we een vreemd, hoog gierend geluid. Ik had het nooit eerder gehoord, maar Bhaxgara vertelde dat hij het kende: het hoorde bij een stormwind die zo heftig was, dat niets wat niet heel stevig verankerd was op zijn plaats bleef. Zo'n buitengewoon verwoestende wind werd "garzim" (duivelen) genoemd. Gelukkig had hij nog nooit vat op de ronde stenen tempelgebouwen gehad, zodat wij veilig konden blijven waar we waren.

Het duurde eigenlijk maar heel kort voor alles weer gewoon was. Nou ja, gewoon... Het leek wel of buiten het heiligdom de wereld opnieuw vanuit de oerchaos beginnen moest met zijn ontwikkeling. Niets stond meer waar het was: alle woningen waren ingestort of helemaal weg, bomen lagen ontworteld over andere heen, die gewoon afgebroken waren. Alleen het struikgewas dat de omtrek van de gemeenschap markeerde, was ongedeerd, zij het dat het nu heel wat brokstukken herbergde.

Terwijl zij die jonger waren aan het werk togen, liepen Bhaxgara en ik het woud achter het heiligdom binnen. Ook daar had de storm zich danig gewoerd, zodat

het ons moeite kostte om verder te gaan. Zoveel mogelijk maakten we het pad vrij, om de terugweg te vergemakkelijken en zo duurde het nogal lang voordat we het doel van de wandeling bereikten: de stenen kolos.

We zetten ons neer op een omgewaaide boom. Ik bekeek het gevaarte aandachtig: wat een reusachtig werk moest het geweest zijn om dit te bouwen! Het stelde een zittende kat voor, met een onbehaard mensenhoofd. De klauwen van het dier reikten tot aan mijn heupen...

Bhaxgara legde uit waarom hij deze "wachter" gemaakt had. De piramide, die van hieruit onzichtbaar was, was al eeuwenlang het heiligdom waar iedereen vrede en rust kon vinden. Ieder die daar binnenkwam en zich wenste te zuiveren, ontmoette er de Vader op de een of andere manier. ZIJN Kracht werkte versterkend op alles en iedereen binnen de muren. De piramide had altijd eenzaam midden in het woud gestaan, er was geen heiligdom bij gebouwd waar priesters zouden kunnen wonen; iedereen die dat wilde, kon er onbelemmerd binnengaan.

Op een dag was er iemand naar binnen gegaan met kwade bedoelingen en had de kristallen die er waren, weggenomen en voor veel geld verkocht. Er waren nieuwe kristallen gevonden - en gestolen. Daarom waren er stemmen opgegaan om de ingang te bewaken en niet meer iedereen toe te laten. Gedurende vele jaren voorkwam de bewaking dat de kristallen weer gestolen werden. Toen vonden bezoekers de bewakers vermoord en weer waren de kristallen verdwenen.

In die tijd was Bhaxgara met enige leerlingen in de buurt van de piramide gaan wonen, in de hoop daar hun wijsheid te kunnen vergroten. Toen de moord was gepleegd, liet de Zon, de Eeuwige, hem zien hoe hij de ingang van de piramide kon verbergen, door er een doolhof voor te zetten: een beeld van de mens die zich als een beest gedraagt, met in zich vele kronkelgangen als evenzovele overwegingen, waarvan er slechts één naar het Doel leidde. De juiste weg werd op iedere splitsing aangegeven door een tekening, die op twee manieren uitgelegd kon worden. Wie steeds de juiste uitleg koos, bereikte vrij snel de toegang tot de piramide - wie dat niet deed, bereikte nog veel sneller de uitgang uit het bouwsel; de uitgang, die ook de ingang was...

Het was in de loop van vele jaren een afdoende bescherming gebleken. Er was geen menselijke bewaking meer nodig en het nieuwe kristal bleef waar het was.

Terwijl Bhaxgara vertelde, had ik zijn verhaal gezien. En toen hij aan het eind gekomen was, vroeg ik me af of ik hem de herkomst van het kristal moest vertellen - ik besloot er nu geen aandacht aan te schenken. De dag was voorbij, we gingen terug naar de tempel.

Daar was een groot feest aan de gang. Van de vernietigde woningen had men brokken hout verzameld en er een groot vuur mee gemaakt. Daar hadden ze een feestmaal op bereid, dat juist klaar was toen wij binnenkwamen. Al zingend en smullend genoten we van het effect dat de vlammen op de gepolijste muren hadden en van de geuren die binnen de ruimte bleven hangen. Het was de eerste keer in mijn leven dat ik binnenshuis vuur zag en ik kon slechts met moeite mijn ogen van de vlammen afwenden; het was alsof de gloeiende takken leefden, bewogen en praatten.

De volgende morgen vroeg gingen we met z'n vieren op pad: Dunai, Martha, Bhaxgara en ik. Bij het beestmens aangekomen (natuurlijk had ik de anderen het verhaal ervan verteld) gingen we er binnen. Een groot vierkant portaal, waarin licht door vele kleine openingen in de muren naar binnen viel, gaf toegang tot twee gangen: een naar boven en een naar beneden. Tussen de beide ingangen stond een zuil, waarin met vele tekeningen een verhaal was uitgehouwen. De groeven waren geverfd, zodat de tekeningen leken te leven, vooral als - zoals nu - de zon door de muuropeningen scheen.

Op de vloer waren op dezelfde manier driehoeken, cirkels en ovalen aangebracht, die de mens het verhaal van de kosmos vertelden. Het was een heerlijke ruimte, waar een intense rust van uitging.

Toen we er genoeg van genoten hadden, probeerden we de juiste toegang tot de piramide te kiezen. Het verhaal vertelde over twee mensen. Een daalde af naar het duister. Het was moeilijk voor hem: de ruimte waarin hij voortging, werd smaller en lager zodat hij tenslotte nog slechts op zijn buik schuivend vooruit kwam. De ander nam de weg omhoog, waar het lichter was. Er was voldoende ruimte om te staan en tenslotte kwam hij op de top van een berg terecht, waar hij veel uitzicht had.

= = =
= =
=

Het eerste waar ik naar keek toen we de piramide betraden, was het kristal. Ik liep ernaar toe en bekeek het zorgvuldig. Er was geen twijfel mogelijk: dit was het kleurloze kristal met behulp waarvan de Zon, de Eeuwige, mij getoond had hoe de mens in wezen is...

Tot mijn genoegen merkte ik dat er geen emoties bij voelde. Ik wilde het niet bezitten, ik hoefde het niet "terug" te hebben, ik had het bestaan ervan losgelaten. Dunai en Martha waren erbij neergehurkt en ook zij bekeken ieder detail ervan met intense aandacht. Martha zei: "Vathar, nu besef ik hoe jouw ziel hieraan verbonden kon zijn. Ik kan me nu voorstellen hoe schitterend dit kristal het licht van de zon verspreidt en wat het effect ervan is op de muren van het heiligdom. Dit is echt beweging in rust... en wat past het goed in deze omgeving!"

Het was waar: de driehoeken op het vierkant van de begrenzing der piramide werden kosmisch aangevuld met de vormen in het kristal; wie deze harmonie op zich in liet werken, moest haast wel een enorme daadkracht ontwikkelen.

Bhaxgara, die zich eerst op de achtergrond gehouden had, kwam nu bij ons staan. Hij kende mijn verbinding met de geschiedenis van het kristal en was zichtbaar verheugd over mijn reactie op het weerzien ermee. Toen liet hij ons de tekeningen en de symbolen zien die in de muren gegrift waren: tot helemaal bovenin - en de ruimte was immens groot - waren de muren overdekt met spreuken, kosmische vormen en beeldverhalen. De laatste waren op ooghoogte aangebracht en vormden, wanneer je bij de ingang meteen linksaf ging en doorliep tot je weer bij de ingang (die dan uitgang geworden was) aangekomen was, een doorlopend verhaal. Het was het verhaal van de mens: vanaf de wens van de Vader, via het kronkelende pad van zijn vergissingen tot het Einde, waarin hij de Vriend zal zijn geworden van Hem Die Gewenst Heeft.

Toen we genoeg rondgekeken hadden, verlieten we de piramide langs dezelfde weg als we gekomen waren. Buiten bleek de avond al gevallen te zijn. Met moeite vonden we onze weg naar het heiligdom, waar de anderen zacht zingend op ons wachtten. Het klonk als een omhulling van licht, als de genegenheid van een vriend die rustig wacht tot je er weer bent. Zodra we binnen waren, sprong men op en vormde een kring om ons heen. Toen, alsof iemand een bevel had gegeven, klonk als uit één mond "Vathar dhu th kandum!"² en zingend danste men om ons heen. Ook wij viereen vormden een kring en zongen en dansten mee - hoewel ik niet eens wist, wat er nu eigenlijk zo bijzonder aan was dat we weer terug waren. Het feest was er niet minder om. Ineens merkte ik dat ik danste als iedereen: ik sprong en draaide zonder last van mijn been of van mijn leeftijd te hebben en ik besepte dat het verblijf in de piramide mijn kracht intens versterkt had. Nu wist ik waar het feest om ging... Ik jodelde een vreugdekreet en sprong hoger dan ooit; ik was als een jonge hond met zijn eerste kluif! De anderen zagen mijn extase en gingen erin mee en zo jubelden en dansten wij onze vreugde om mijn wedergeboorte. Werkelijk: ik was vernieuwd en net als een jonge moeder onmiddellijk de pijn vergeet wanneer het kind in haar armen gelegd wordt, zo vergat ik de pijn die mij hier had gebracht.

We bleven er de hele winter. Over en weer leerden we hoe wijsheid kan ontstaan en hoe wijsheid geblokkeerd kan worden - soms, wanneer ik mijn levenswerk overpeinsde, overviel me een vorm van wanhoop: waanzin leek soms zo veel op wijsheid; hoe zou iemand die verdwaald is mijn vingerwijzingen als waarheid herkennen? Tegelijk wist ik dat ik niet zou opgeven en ook dat ik niet meer zou struikelen. Maar of de wereld er beter aan toe zou zijn wanneer ik eruit vertrokken zou zijn... ik betwijfelde het sterk.

Ondertussen was de onderlinge band tussen, Dunai, Martha en mijzelf zo intens geworden, dat we toegang hadden gekregen tot elkaars gedachten. Dat betekende niet dat we geen privéwereld meer hadden, maar dat we elkaar zonder geluid te maken konden roepen en met elkaar spreken. We konden ons ook voor "oproepen" afsluiten - dat gebeurde meestal vanzelf, wanneer we ergens diep over nadachten of wanneer we met de Vader spraken.

² "Vathar is teruggekomen!"

Het Gezelschap

Langzaam ging de winter over in het voorjaar. Nieuwe bloemen lieten zich zien en nieuwe vogels kwamen daarover zingen. Soms scheen de zon een paar dagen achtereen en werd dan weer verdreven door storm en regen, die het in deze streken eindeloos voor het zeggen leken te hebben. Toch werden de dagen duidelijk steeds langer en ik werd onrustig. Ik voelde dat ik verder moest. Zou mijn vertrek afscheid van de Geliefden betekenen? Martha had een vriend gevonden die haar gevraagd had zijn Gezellin te zijn - zij had "ja" gezegd. Gelukkig waren zij los van de knellende opvattingen die elders het leven van man en vrouw frustreerden en zij verwachtten heel gelukkig hun eerste kind. De hele gemeenschap was er blij mee; hoogstwaarschijnlijk zou het geboren worden wanneer de zon door het hoogste punt aan de hemel gaat. Dunai, haar broer, verheugde zich mogelijk nog meer dan de anderen en Bhaxgara, die de gemeenschap al zo lang geleid had met zijn stralende wijsheid... Zou ik alleen verder moeten? De gedachte baarde me geen zorgen, maar het afscheid was niet iets waar ik naar verlangde.

Voor de zoveelste keer in mijn bestaan werd mij gedemonstreerd dat alle fantasieën over de toekomst slechts fantasie zijn. Toen ik op een druilerige ochtend buiten kwam, bleek iedereen al in de tempel te zijn. Ik haastte me erheen - was er iets aan de hand? - en vond de anderen in diepe stilte gezeten, de ogen gesloten, de handen open in de schoot, de benen onder zich gevouwen. Ik voegde me bij hen en deed als zij. "MIJN Kind," klonk het in me, "Kijk maar mee, kijk naar wat gebeuren gaat." Ik keek naar mijn gedachten en vrijwel onmiddellijk bevond ik me in een andere wereld: er waren mensen die gedeeltelijk behaard waren, maar ook mensen zoals ik ze eerder ontmoet had. Van degenen die gedeeltelijk behaard waren, hadden sommigen alleen haar op hun schedel, anderen hadden ook haar op hun gezicht. Ik keek om me heen en zag al mijn Vrienden; ik zag ook anderen die ik nog niet kende, maar van wie ik wist dat ze bij me hoorden. Toen verdween het beeld en ik was weer terug.

"Zie, MIJN Kind, dit beloof IK je: zolang je leeft, zul je Vrienden om je heen hebben. Hoe zwaar jouw leven ook zal zijn - en je hebt het zwaarste nog niet meegemaakt - er zal altijd Iemand zijn die je helpt het te dragen."

Ik opende mijn ogen. Ontroerd zag ik al de vrienden een voor een de ogen openen, opstaan en naar mij toelopen. Dicht tegen me aan, alsof ze mij hun leven en hun bestaan aanboden, gingen ze weer zitten en hieven de zangen van afscheid aan. Ik probeerde mee te zingen...

Toen het weer stil werd, stond ik op. Ik keek ieder aan, noemde zijn naam en dankte hem voor zijn Liefde. Dan keek ik nog een keer rond en prentte het beeld in mijn geheugen: de grote, altijd lichte koepel met zijn eigenaardige atmosfeer van totale vrede. Vrede - was dat niet slechts een ander woord voor Liefde?

Ik liep naar buiten. Daar had men (wie?) inmiddels een paar bundels bagage voor me klaargezet. Ik zag dat er enige van die prachtig-blaauwe gewaden bij waren en een paar broden. In deze gemeenschap had ik geleerd dat je gedroogd graan kunt malen en dat van het meel brood of pap gemaakt kan worden. Wanneer je daarvan at, had je aan een maaltijd genoeg voor de hele dag, terwijl het kauwen op graankorrels zowat de hele dag vergde voordat je er genoeg van gegeten had. Nog voor ik bedacht had hoe de pakken te dragen, kwamen Dunai, Martha, haar vriend Tabar, Bhaxgara en nog tien anderen om me heen staan. Weer besepte ik, dat ik mijn toekomst niet behoefde te bedenken. Ik had begrepen dat mijn vrienden mij later

zouden volgen, wanneer het kind geboren zou zijn en zie: daar stonden ze, bepakt en wel, klaar voor de reis. Bhaxgara en ik mochten niets dragen; wij mochten bevelen geven en dat was zwaar genoeg, zeiden ze.

Dit zijn de namen van de tien die, net als de al eerder genoemden, zich met hun hele leven, hun totale geest en al hun Liefde voor mij ingezet hebben: Imo met zijn vrouw Thetha en hun zoon Gun, Dunai (de harige) met zijn broer Thom en hun zuster Thetha, Bhaxgara's dochter Martha, On, Philan en Dro. De laatsten, On, Philan en Dro leven nu ik dit schrijf nog slechts in mijn herinnering...

Uitgezongen door de achterblijvers gingen we op weg. Ons voorlopige doel was de stad waarnaar we de vorige herfst op zoek waren gegaan. Nu hoefden we niet te zoeken, want verschillende mensen uit ons gezelschap kwamen er vandaan en wisten de weg.

Diezelfde avond al zagen wij haar in de verte liggen. Het licht van de ondergaande zon kleurde de huizen rood en talloze voertuigen leken erboven rondjes te vliegen, voordat ze uiteindelijk daalden en uit ons gezichtsveld verdwenen. Opwinding maakte zich van me meester. Allerlei herinneringen aan de stad waarin ik een vriend verloren en een vriend gevonden had, buitelden door mijn hoofd. Ik wilde beslist niet denken aan wat er misschien zou kunnen gebeuren, maar ik kon niet voorkomen dat ik gespannen was.

We hadden een plaats om te overnachten ingericht onder de bomen van het bos dat de heuvelrug bedekte aan de voet waarvan de stad gebouwd was. Ik was wat hoger gaan zitten dan de anderen, om mijn gedachten de baas te kunnen worden. Steeds weer drongen de beelden zich aan me op: het vonnis in de duistere zaal, Dunai, het afscheid... Zou ik ooit een stad kunnen betreden zonder het verdriet weer te voelen? Ik begreep mijzelf niet goed. Waarom kon ik niet zèlf uitmaken waar ik aan dacht? Ik voelde me tekort schieten in vertrouwen en toch wist ik, dat ik niet bang was. Het was het verleden dat me dwars zat, niet de toekomst - maar vanwaar dan die gevoelens?

Martha kwam dicht naast me zitten. "Vathar," zei ze, "wil je ons vertellen over Dunai?"

Die avond heb ik verteld over Dunai. Ik zag dat de anderen begrepen hoe zwaar dat was. Soms stokte ik doordat de emoties te heftig waren en dan zag ik ook tranen in hun ogen. Alles heb ik toen verteld, ook de schone dingen en de grappige voorvallen. Zo hebben we die avond en die nacht doorgebracht, samen huilend, samen lachend en daarna samen diep in gedachten.

Toen ik klaar was, was ik klaar.

De stad

De stad ontving ons zonder aandacht. We vielen niet op in de drukte, ook al waren we met bijna twintig mensen. De straten waren er vol mee, overal zag je mensen. Mensen die kochten, mensen die verkochten, mensen die zich in draagstoelen lieten dragen, mensen die mensen in draagstoelen droegen, mensen die naast paarden liepen waar andere mensen opzaten en talloze mensen die ergens naar op weg waren waar andere mensen vandaan kwamen. Tussen al die mensen door renden kinderen die kinderen achterna zaten, achternagezeten door mensen die riepen dat ze dat niet mochten doen. De stad zoog ons bijna leeg en we besteedden enige tijd om ons voor dit alles zo goed mogelijk af te sluiten.

Wat nu? De opdracht van mijn leven was om als een kristal te zijn. Ik kon me heel goed voorstellen dat je hier met fakkels nog niet zou opvallen en al helemaal niet met het Licht dat door de Zon, de Eeuwige, verspreid wordt... Nou ja, we liepen gewoon verder. Als er niets gebeurde, zouden we de stad vanzelf weer aan de andere kant verlaten en gaan waarheen we geleid zouden worden.

Al lopend gaf ik mijn ogen goed de kost en ik lette vooral op de ogen van de mensen. Het viel me op, dat de meesten een oogopslag zonder diepgang hadden, alsof ze niet gewend waren over meer te denken dan de materiële zaken van iedere dag. Ik begreep dat wel: er was hier zo veel te doen, te regelen en in stand te houden, dat een hoofd al gauw gevuld moest lijken. Ik raakte verdiept in mijn gedachten, tot ik ruw weer tot de werkelijkheid kwam doordat ik een enorme klap tegen mijn hoofd kreeg. "Hé jij daar," brulde iemand tegen Martha, "is die van jou? Let eens een beetje op je spullen, zeg, hij liep me zowat omver!" Martha's ogen bliksemde. "Meneer," zei ze zacht, "mag ik u even iets duidelijk maken? Mensen behoren niemand toe en deze meneer, die u zowat doodgeslagen hebt, zou u nog heel wat kunnen leren over hoe mensen elkaar moeten behandelen."

"Stik jij nou gauw, wil je," was het antwoord en hij beende verder. Ik was even op de rand van een bassin gaan zitten, dat door verschillende mensen gebruikt werd om hun paard te laten drinken. Met mijn handen schepte ik wat water over mijn hoofd en dronk er wat van. Het smaakte vies. Bezorgd keek Martha me aan. "Gaat het, Vathar? Zal ik je hoofd even masseren?" Voorzichtig legde ze haar handen op mijn hoofd en wreef zachtjes, tot de pijn en de duizeling verdwenen waren.

Het voorval had veel aandacht getrokken. Onze groep werd omringd door allerlei mensen, van wie de meesten commentaar leverden op Martha's zorg. Toen ik opstond om weer verder te gaan, verloor men zijn belangstelling en ieder ging zijns weegs. Alleen een man, gekleed in een oranje-rood gewaad met een blauwe gordel, bleef staan en keek de groep aandachtig rond. Toen hij Bhaxgara zag, keek hij verheugd, liep op hem toe en omhelsde hem. "Ik dacht al dat jij erbij zou zijn!" riep hij en kneep nog wat harder. Gelukkig liet hij los voordat er nog iemand gemasseerd zou moeten worden en keek ons allen stralend aan. Bhaxgara telde zijn ogen en oren even na en toen alles nog bleek te zitten waar het hoorde, stelde hij hem voor: Mythan, de man die het kristal van de piramide gevonden had. Heel even maar was ik geschokt. Toen zuchtte ik diep en hervond mijn evenwicht weer. Ik keek Bhaxgara even aan - hij knipoogde.

We werden uitgenodigd om zijn gasten te zijn, zolang we dat wilden. Natuurlijk aarzelden we geen moment, maar volgden hem naar zijn woning. Die bleek te bestaan uit een complex gebouwen die een grote tuin omarmden. Er waren bomen in de tuin en bloemen en een vijver met goudkleurige vissen. In het midden ervan spoot water omhoog, dat klaterend weer neerviel. Het was heerlijk om na de sufmakende drukte in de straten weer vogels te horen zingen. Waarom zou iemand zich in een stad

vestigen en vervolgens in zijn huis de natuur namaken? Het leek mij eenvoudiger om gewoon "buiten" te blijven...

Natuurlijk moest Mythan zijn rijkdom demonstreren. Hij zette ons een maaltijd voor met talloze gerechten, waar gelukkig ook brood bij was, zodat we toch nog iets konden eten. Minstens twintig slaven draafden af en aan om te voorkomen dat we zelf iets zouden moeten doen en langzamerhand werd mijn woede zo groot, dat ik Bhaxgara vroeg me aan het lachen te maken - dan zou ik tenminste niet ploffen. Hij grinnikte even en dat hielp: ineens zag ik hoe idioot het was dat ons gezelschap, dat voor minstens de helft uit potentiële slaven bestond, door nederig sluipende, buigende en knielende "dienaren" omringd werd. Ik lachte tot ik niet meer kon en de anderen die kennelijk hetzelfde probleem gehad hadden, werden door mijn gelach aangestoken, zodat we na enige tijd uitgeput maar opgelucht onze tranen wisten en ons gezicht weer in de plooi brachten.

Mythan had niet gelachen. Hij glimlachte wel om ons plezier, maar had duidelijk geen idee van de oorzaak ervan. Toen we weer aanspreekbaar waren, vroeg hij dan ook: "Is het geoorloofd deel te nemen aan jullie vreugde?"

Toen stond ik op. Ik begon te vertellen. Eerst over de Wens van de Vader die ontstaan was uit verlangen naar Gezelschap; over de keuzen die de Gewensten gemaakt hadden en hoe die keuzen via de weg van oorzaak en gevolg geleid hadden tot de grote verwijdering; over de Weg terug die leidde tot voor de Vader, zodat HIJ de vergissingen van onderweg kon uitwissen - en zijn Gezelschap HEM niet meer in de steek zou laten. Toen vertelde ik over het kristal in de piramide, hoe het bedoeld was om Licht te wekken en hoe het tot moord geleid had en nu, noodgedwongen verborgen en beveiligd, weer de mens tot steun kon zijn. Tenslotte vertelde ik hoe mijn woede was opgewekt door zijn tweeslachtigheid in de benadering van zijn medemens en hoe Bhaxgara mij een portie van zijn geneeskrachtige humor had geschonken, zodat ik nu in staat was te zeggen wat ik gezegd had.

Terwijl ik sprak, waren ook de slaven blijven luisteren en toen ik weer ging zitten, kwamen ze bij me staan en probeerden me aan te raken. Ontroering lag op hun gezichten en ik wist dat ze nu geen slaaf meer waren. Ook Mythan had met een ernstig gezicht geluisterd en toen ik zweeg, zei hij: "Ik begrijp nu waarom je lachte. Ik begrijp nu ook dat een mens geen mens zijn eigendom kan noemen. Ik begrijp zelfs dat je me niet haat om wat ik gedaan heb. Wat ik niet begrijp, is dat ik het begrijp... Ik wil me nu terugtrekken om na te denken over mijn leven." Toen draaide hij zich abrupt om en verliet de zaal. Zij die geen slaaf meer waren, voelden zich onrustig in de nieuwe situatie. Zouden ze aan het werk gaan? Zouden ze vanaf nu iedere opdracht moeten weigeren? Moesten ze misschien andere slaven bevrijden? Hoe leef je eigenlijk als je "gewoon" bent?

Die avond hebben we vele vragen beantwoord en vele vrienden gevonden. Toen we allemaal naar rust verlangden, hebben we gezamenlijk de huishoudelijke karweitjes opgeknapt, zodat we de volgende ochtend niet geconfronteerd hoefden te worden met de nalatigheid van de vorige dag.

Toen na drie dagen Mythan zich nog steeds niet vertoond had, besloten we verder te gaan.

Tot onze verwondering wilde niemand van onze nieuwe vrienden met ons meegaan. We vroegen geen uitleg en die werd ons ook niet gegeven, maar ik had een ongerust gevoel over de situatie.

"MIJN Kind, luister: ze willen een opstand veroorzaken. Ga daarom zo snel mogelijk de stad uit, want als ze hun plan uitvoeren, zal er veel ellende ontstaan."

Weglopen? Had ik verzuimd iets duidelijk te maken over de werking van geweld?

"MIJN Kind, zelfs al zou je daarover niets gezegd hebben, dan nog hebben ze voldoende ervaring met geweld om het een ander niet aan te willen doen. Loop maar weg, want je aanwezigheid zal niets goeds veroorzaken."

Ik wenkte Bhaxgara en vertelde hem wat ik gehoord had. Hij schrok ontzettend - dit had ook hij niet verwacht. Snel brachten we de anderen op de hoogte en we besloten Mythan op te zoeken om ook hem te vertellen wat er te gebeuren stond.

Ik vond hem in de tuin, in diep gepeins verzonken. Het was jammer hem te storen, maar toen hij mijn verhaal hoorde, aarzelde hij geen moment. Hij stond op, pakte mijn hand en vroeg: "Mag ik voortaan bij je zijn?"

Mythan leidde ons naar de plaats waar de voertuigen bewaard werden. Zonder op of om te kijken rende hij naar een ervan, wenkte ons en opende de ingang. We pasten er maar net in, maar het ging. Toen sloot hij de toegang en liet het ding opstijgen.

Zo snel was ik niet vaak van woonplaats veranderd! Toen we eenmaal goed en wel op weg waren, zakte de spanning wat. Langzamerhand raakte iedereen op zijn gemak en Mythan had veel werk om uit te leggen waar alle knoppen en stangen voor dienden. Toen hij hoorde dat ik wel eens een voertuig bestuurd had, liet hij mij mijn gang gaan en ik voelde een kinderlijke trots dat ik dat nog kon.

We suidden door de lucht tot het donker begon te worden. Tegen die tijd had ieder die dat wilde de gelegenheid gehad om te leren sturen, zodat de stemming er goed in zat. Nu echter moesten we naar beneden en dat deed Mythan liever zelf. We hielden ons hart vast, zo snel kwam de aarde op ons af - maar natuurlijk kwam alles goed en zo stonden we al snel weer op de grond.

Sommigen gingen voedsel zoeken, anderen hout voor een onderkomen en Bhaxgara, Mythan en ik zochten een plek om te praten.

We vonden een kuil die groot genoeg was voor ons drieën. We maakten het ons gemakkelijk, leunden achterover tegen de wanden en konden zelfs ons hoofd laten rusten. Na de opwinding van de voorbije dag was het heerlijk om de totale rust van de natuur op me in te laten werken. De wind droeg geuren van omgewoelde aarde aan en van bloesems en voor het eerst voelde ik verlangen naar een vaste woonplaats om de laatste dagen van mijn bestaan in vrede door te brengen. Toen hoorde ik een vogel zingen, steeds weer zijn lied van de lente jubelend. Met elke noot druppelde vreugde in mijn hart, vermengd met weemoed. Het was schoon, dit alles, zeer schoon - maar waartoe diende het? Ach, ik kende het Doel van de Schepping

en het Plan dat eraan ten grondslag lag en ook dat was zeer schoon... en toch: hoe kon het dat mensen elkaars nabijheid soms niet eens verdragen? Hoe kan de Schepping zijn schoonheid bewaren wanneer de hoeders ervan elkaar naar het leven staan?

De vogel zong door, mijn ziel vullend met vrede en vragen, terwijl ik met mijn hele wezen trachtte **niet** zo te zijn, maar de balsem te ontvangen en de vragen los te laten. Het ging niet. Ik zat hier, samen met iemand die mijn vriend wilde zijn en toch mijn eerste Vriend doodgeslagen had om iets te verwerven waarmee hij zich later zou kunnen verrijken. Hoe kan dat nou? Waarom doet iemand zo? Diezelfde man had jarenlang mensen als Bhaxgara en ik als beesten behandeld en zelfs beesten behandel je met meer Liefde. Had hij nu ineens alle Inzicht toegelaten? Was ik wantrouwig als ik me dat niet kon voorstellen? Ik concentreerde me op het gezang: de vogel had gezelschap gekregen en nu klonk er een melodieuze concert van vraag en antwoord, waarin niet uit te maken was wat een vraag was en wat een antwoord, want ze klonken hetzelfde. En zowel de vragen als de antwoorden waren van grote schoonheid...

"Weet, MIJN Kind: in de zang van de vogels ligt het grote Antwoord op de grote vraag besloten. De Vraag luidt: WAAROM? en het Antwoord luidt: OMDAT HET GOED IS. IK beloof je: waar je ook bent, er zullen altijd vogels zijn die MIJN Antwoord voor je zingen."

"Vader," vroeg ik, "hoe kan het goed zijn dat de mens de mens doodt?"

"Dat is niet goed, MIJN Lief. De mens heeft de weg van oorzaak en gevolg gekozen en veroorzaakt zijn eigen vergissingen. Jouw taak is de mens te tonen hoe hij kan ophouden zich te vergissen. De weg van oorzaak en gevolg is een goede weg, maar heeft vele kruispunten met omwegen. Wijs de Weg, MIJN Kind, wees MIJN stem en schaam je niet als je vragen hebt."

Op die woorden buitelden de vragen door mijn hoofd, alsof ze gevangen hadden gezeten en vrijgelaten waren. Ik probeerde er een paar te isoleren, maar gaf het al gauw op, want overal om ons heen werden de Antwoorden gezongen.

Mythan doorbrak onze stilte. "Het komt mij voor," zei hij, "dat we een plan nodig hebben. We kunnen niet op goed geluk wat rondreizen, want voor je het weet worden we door vijandige stammen aangevallen wanneer we door hun gebied reizen. Bovendien -" Ik viel hem in de rede: "Ik heb iemand gekend die niet rondreisde en toch door een vijand overvallen en gedood werd..."

Ik wist niet dat iemand zó rood kon worden!

"Heb jij een plan?" vroeg Bhaxgara hem. "Ja," antwoordde hij, "laten we onze groep structureren. Jij hebt dan de geestelijke leiding en ik de materiële; daar heb ik ervaring mee." Hij vermeed mij aan te kijken en ik wist dat hij wist aan welke ervaring ik dacht. "We moeten dan de mensen vaste taken geven, zodat niet iedere keer overlegd hoeft te worden wie wat doet. Voorlopig kunnen we hier blijven, tot we een betere plaats gevonden hebben en die plaats zoeken we, door met het voertuig op verkenning uit te gaan." Nu keek hij mij aan: "Dat kun jij het beste doen, want jij kunt heel handig met dat ding omgaan."

Ik hield mijn hart vast over dat leidinggeven. Je kunt alleen iemand leiden door te laten zien wie je bent - en hoe kun je geest en materie scheiden? Dit was een belangrijk moment: wanneer wij volgens het voorstel zouden handelen, zou er een verkillung ontstaan. Liefde en organisatie brengen elkaar in verwarring, zodat ze elkaar gaan mijden. 'De weg van oorzaak en gevolg is goed' herinnerde ik me - en wij bevonden ons op het kruispunt met een zeer lange omweg!

Ik stelde voor om pas de volgende dag iets te beslissen, zodat we de hele nacht zouden kunnen denken. Ik voelde een sterk dilemma: ik wist heel goed welke weg goed zou zijn, maar ik wist ook dat ik mentaal geweld zou moeten gebruiken om op die weg te kunnen blijven. Ook mentaal geweld is geweld en dus slecht... Terwijl Mythan sprak had ik hem gezien: hij werd omringd door rode vlammen, die het blauw van de wijsheid bijna verdrongen. Zijn vurige wil zou het voorlopig nog wel winnen van zijn latent inzicht en mijn tegenwerpingen zouden slechts nieuwe tegenwerpingen oproepen. Daarbij kwam nog, dat ook hij van zijn vergissingen kon leren, zoals ik van de mijne geleerd had - en toen ik zover gedacht had, besepte ik pas dat ik weer eens zorgen maakte.

"Nee, MIJN Lief Kind," antwoordde de Vader op de vraag die ik probeerde niet te stellen, "IK houd geen lijst bij van vergissingen: IK merk slechts op wat Vreugde verwekt." Ik voelde mijn hoofd gloeien van schaamte. Ik had Mythan bij elke gelegenheid aan zijn misdaad herinnerd - en haastte me, mijn eigen fouten te herhalen. Als ik de zuivere weg van oorzaak en gevolg wilde bewandelen - wie zou mijn gids zijn?

"Hoe, dacht jij, kom jij af en toe op een goede gedachte? Dacht je dat iemand zomaar verdwaalt? Vertrouw, MIJN Kind, want je bent niet alleen."

Toen viel ik in slaap.

De eerste ramp

Hoog zweefde ik boven het woud. Het voertuig gehoorzaamde keurig aan alle handelingen en ik draaide rondjes, steeg, daalde, bleef hangen en ging weer verder, tot ik niets meer vreemd vond en het ding aan de grond zette. Buiten botste ik tegen Mythan op, die met zijn armen vol hout onderweg was naar de bouwplaats. Door de botsing struikelde hij en liet alles vallen. Even was hij verbaasd, maar toen hij zag dat ik de oorzaak was, kwam zijn woede los. "Harig zwijn," tierde hij, sodemieter op naar je hol!"

Wat kon ik doen? Nu ik wijzer was dan gisteren, kon ik deze uitbarsting wel begrijpen - had ik hem niet zelf veroorzaakt met mijn woorden? Toch wekte zijn woede ook de mijne op en ik wist bijna zeker dat ik ook nog wat scheldwoorden in voorraad had. In een flits zag ik het voor me: hij en ik als kemphanen tegenover elkaar... liever niet. Ik draaide me om en rende weg, proberend niet te horen hoe hij me noemde.

Ik liep door tot aan de oever van een beekje, dat troostende woorden fluisterde en lispelend verfrissing aanbood. Ik legde mijn gewaad op de oever, stapte het water in en ging midden in de stroom liggen. Met kleine handjes masseerde het water mijn lichaam, zodat de opwindning zakte en het verdriet de ruimte kreeg. Het was allemaal zo begrijpelijk, de opeenvolging van stomiteiten, zo begrijpelijk en zo dom... Ik probeerde eerlijk naar mezelf te kijken en zag dat tussen Mythan en mijzelf de eerste fout bij mij lag, in de schok bij de eerste ontmoeting. Natuurlijk, zijn verleden was bepaald niet in alle opzichten schoon, maar hij had oprecht geprobeerd zich te zuiveren en inplaats van hem daarin te steunen, had ik precies het tegenovergestelde gedaan.

"MIJN Kind, IK heb je Lief!" De Zon, de Eeuwige, zong ZIJN Lied van Vergeving in me, zodat ik begreep hoe ieder ogenblik van iedere dag de eerste stap kan zijn op de Weg Terug. Stiekem begreep ik ook hoe het komt dat het begin soms zo moeilijk te vinden is...

Mythan had al spijt. Hij vond me, zodat we elkaar konden ontmoeten: twee mensen die de Weg wel degelijk kenden, maar soms een blinddoek hanteerden...

De volgende dag ging ik vroeg weg om de omgeving te verkennen. We hadden overlegd welke omgeving het meest wenselijk was voor de permanente vestiging van een gemeenschap als de onze en ik lette dan ook goed op de aanwezigheid van water en vruchtbomen in een vlakte die ruimte moest bieden aan woningen en akkers. Ik wist dat het niet erg zinvol is om op deze manier te trachten je toekomst te ordenen, maar alle anderen vonden het een prachtig idee en ik genoot van het vliegen.

Terwijl ik heel geconcentreerd naar de "juiste" plek aan het zoeken was, lette ik niet op het mechanisme van de bediening; dat ging vanzelf. Plotseling zag ik een terrein dat aan onze eisen leek te voldoen. Zonder mijn ogen daarvan af te wenden, greep ik schuin boven me om het voertuig stil te hangen. Het verhoogde echter zijn snelheid en ik gaf nog een ruk. Er klonk ineens een intense pieptoon, ik werd door het voertuig heen geslingerd, stootte mijn hoofd en stond weer op, zo misselijk, dat ik bijna braakte. Ik had wel mijn doel bereikt: het voertuig hing keurig stil in de lucht. Diep zuchtend bracht ik mijn maag weer tot rust en keek naar buiten... water! Beneden me zag ik niets dan water, naar welke horizon ik ook keek. Paniek sloeg toe. Ik bracht het voertuig weer op gang, verhoogde de snelheid tot de stang niet verder omlaag kon en suisde met duizelingwekkende

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

snelheid door het luchtruim. Toen klonk weer die pieptoon, weer schudde het voertuig mij van de sokken en weer werd ik ontzettend misselijk. Ditmaal hield ik het niet en mijn maag ontdeed zich van de inhoud. Inmiddels was het voertuig stil komen te hangen. Ik was doodsbang dat ik het vernield had met mijn gedoe en voorzichtig, hopend iets vertrouwds te ontwaren, keek ik naar beneden. Nu zag ik gelukkig geen oceaan, maar een landschap dat me volkomen onbekend was. Er waren rotsen, stenen bergen met diepe kloven ertussen. Heel in de verte dacht ik het groen van bomen te ontwaren en voorzichtig probeerde ik of het voertuig nog hanteerbaar was. Tot mijn opluchting reageerde het normaal en ik vloog, niet te snel, in de richting van het groen.

Het waren uitgestrekte velden, beplant met gewassen die ik niet kende. Er moesten mensen in de buurt wonen, want de akkers waren duidelijk aangelegd en goed onderhouden. Ik besloot het voertuig neer te zetten en te voet op zoek te gaan, want ik wilde vragen waar ik was.

"Wacht nog even, MIJN Kind."

Ik wachtte en keek gespannen neer op wat zich zou kunnen gaan afspelen. Een tijd lang gebeurde er niets. Toen zag ik een grote groep mensen. Ze waren anders dan alle mensen die ik ooit gezien had: op hun hoofd groeide lang, recht haar met veren. Even vroeg ik me af of die veren aan hun hoofd groeiden, maar toen zag ik dat ze allen wapens droegen, klaar om te gebruiken. Ik wachtte niet langer maar vloog zo snel als ik durfde weg.

"Vader, ik ben verdwaald!" De kreet kwam uit het diepst van mijn ziel.

"Kind, je weet niet half hoe erg je wel verdwaald bent," was het antwoord. "Zet het voertuig stil en luister."

Ik had per ongeluk een mogelijkheid van het voertuig geactiveerd die ik niet kende. De combinatie van handelingen had veroorzaakt dat ik tot twee keer toe in een andere tijd was beland, telkens vele eeuwen later dan het nu waarin ik thuishoorde. De eerste keer bleef ik op dezelfde plaats - waar inmiddels de oceaan de plaats van het land had ingenomen - en de tweede keer was ik in mijn paniek boven een ander deel van de wereld geraakt - weer eeuwen later dan mijn "nu".

Extra

Veel mensen denken te begrijpen wat de relativiteit van de tijd inhoudt. Tijd bestaat niet - ook niet relatief. Dat wat wij als tijd ervaren doordat wij zijn gaan tellen, is de ontplooiing van wat altijd al geweest zal zijn. Wie in staat is "groot" te denken, dat wil zeggen dat hij zich kan voorstellen dat niet alleen zaad zich ontplooit tot gewas maar dat ook het HeelAl is als zaad dat alle mogelijkheden in zich draagt, is wellicht in staat nog iets groter te denken en in te zien dat het HeelAl niet alleen is als het zaad, maar ook als het daaruit voortgekomen gewas - en dat tegelijkertijd.

Wie zich dat kan voorstellen, kan begrijpen dat iedere fase van iedere ontplooiing van ieder Schepsel vanuit ieder punt zichtbaar is. Misschien kan hij zelfs begrijpen, dat dit niets met predestinatie te maken heeft, maar dat ieder mens op ieder moment van iedere dag elke mogelijke keuze kan maken. Wie iets anders kiest dan de goede Weg, veroorzaakt in het Geheel namelijk een verandering van het beeld dat er van zijn verhaal

zichtbaar is.

Het HeelAl is de Bron, de Oorzaak Zelf - en is dynamisch. Dat houdt in dat, terwijl iedere ontplooiing in de "tijd" zichtbaar is, iedere handeling daar verandering in brengt.

Het is nog steeds niet moeilijk om in een andere tijd terecht te komen.

Het is - en was - echter een van de weinige kosmische verboden. De overtreding daarvan veroorzaakt de grootst mogelijke problemen, zodat in onze "tijd" de herinnering aan de techniek van die mogelijkheid totaal afgeschermd wordt.

Na deze verschrikking heb ik nooit meer een voertuig bestuurd.

De tweede ramp

We hadden een geschikte plaats gevonden en ons daar gevestigd. Het was nogal noordelijk gelegen, daar waar de winters streng zijn en de zomers kort, vergeleken bij het land van de grote zomer waar ik, eindeloos lang geleden, zoveel jaren gewoond had. Onder leiding van Bhaxgara waren we begonnen een grote piramide te bouwen en het was heerlijk om te ervaren hoe de krachten binnen de muren toenamen naarmate de bouw vorderde. Ik had op me genomen om hun die dat wilden de spiralen te leren snijden, zodat we al de Kracht die ons ter beschikking stond, konden opvangen en gebruiken.

Vooraf Mythan genoot. Doordat in zijn woonplaats al het zware werk door slaven en dieren gedaan werd, had hij nog nooit meegemaakt hoe de mens de Kracht kan hanteren. Hij verzette bergen werk; hij hakte stenen in de juiste vorm, "droeg" er minstens twee tegelijk naar de bouwplaats en als de anderen niet net zo veel plezier in het werk gehad hadden als hij, had hij de hele piramide alleen gebouwd. Daar kreeg hij echter weinig kans toe. Bhaxgara lette nauwkeurig op de juiste positie van iedere steen, zodat de muren de juiste richting en de juiste stand kregen. Vooral de hoekstenen waren van groot belang, want van hun vorm en positie hing de stand en de sterkte van twee muren af.

Aan het einde van de derde zomer werd de laatste steen aangebracht: de topsteen, die zelf een kleine piramide was. De toegang bleef open. We hadden geen kostbaarheden die gestolen zouden kunnen worden en die wilden we niet krijgen ook - we wilden dat iedereen voortdurend zijn krachten kon versterken. Wanneer zou blijken dat men de sterkende werking van de piramide negatief zou gebruiken, zouden we wel weer verder zien.

Het duurde niet lang of er kwamen bezoekers. Wij toonden hun de werking van de Kracht en legden uit op welke manier die tot stand gebracht werd. Sommigen bleven bij ons, anderen gingen terug om ook een piramide te bouwen. Op een dag kwam er een heel gezelschap bij ons aan. Anders dan gebruikelijk, bestond de groep uit mannen en vrouwen; ze gingen allen gekleed in groene gewaden. Ze stelden zich voor als mensen die de wetenschap beoefenden. Ook zij maakten daarbij gebruik van de Energie en ze hadden van ons gehoord; onze manier van toepassen kenden ze niet, zeiden ze. Ze stelden voor om onze kennis uit te wisselen en toen ze genoeg bij ons rondgekeken hadden, nodigden ze Bhaxgara, Mythan en mij uit om bij hen ons inzicht in de Energie te vergroten.

Met enige angst was ik bij de anderen in het voertuig gestapt. Ik bleef zo ver mogelijk bij de knoppen vandaan en wijdde al mijn aandacht aan het uitzicht. Het was winter, we vlogen in de strakblauwe lucht over het witte landschap dat slechts af en toe, waar mensen woonden, wat kleur vertoonde. Opeens veranderde het uitzicht: inplaats van het zuivere wit vertoonde de horizon grauwe plekken, alsof er onlangs brand was geweest. Bij het naderen ervan werden de plekken hoge brede gebouwen, omringd door een kale woestenij, waar geen sneeuw op lag. Er groeiden zelfs geen struiken - het was een naargeestig landschap.

Het bleek het doel van onze reis te zijn. Toen het voertuig geland was, werd de deur niet meteen geopend, maar iemand opende een kist en haalde er plankjes uit waar riemen aan bevestigd waren. Ieder kreeg er twee en ze deden voor hoe die dingen aan de voeten bevestigd moesten worden. Ze legden uit dat de bodem de laatste jaren onaangename prikkelingen was gaan uitzenden, maar met dit schoeisel had je daar geen last van. Ik kon er nauwelijks op vooruitkomen en maakte dan ook ondersteboven kennis met de nieuwe omgeving.

Toen iedereen klaar was met lachen en mijn hoofd en voeten weer de juiste positie ten opzichte van elkaar ingenomen hadden, liepen we naar de gebouwen. Ze waren hoog: er waren boven elkaar vier rijen ramen zichtbaar. Binnen was het extreem licht. Ook onze heiligdommen werden voortdurend met lampen verlicht, maar die gaven een vriendelijk licht dat op de muren in tinten uiteenviel. Deze lampen waren groter en schenen feller - met vriendelijkheid hadden ze niets te maken. We werden het hele gebouw rondgeleid. Overal waren de ruimten helverlicht, zodat de machines en apparaten dag en nacht bediend konden worden. Voor zover ik de uitleg begreep, had men ontdekt dat materie uit zeer kleine onderdelen is samengesteld en dat die onderdelen ontzettend veel energie bevatten. Het was ze al een paar keer gelukt die energie vrij te maken en dat had ze een nieuw gebouw gekost, zo'n grote explosie ging daarmee gepaard. Ook alle aanwezigen waren daarbij gedood...

Nu waren ze al heel ver met het vrijmaken en hanteren van die kracht - er waren al heel krachtige motoren ontwikkeld die erop werkten - maar er waren ook gevaren aan verbonden. Toch zochten ze verder, want wanneer ze die energie in hun macht hadden, zouden de mogelijkheden onbeperkt zijn.

Ik vroeg hoe ze het licht zo fel gemaakt hadden en toen namen ze ons mee naar een ander gebouw. Dat stond van onder tot boven vol met reusachtige machines die aan de ene kant met brandstof gevoed werden en aan de andere kant energie leverden. Daarmee konden ze lampen laten branden en motoren laten draaien; in feite kon alles waar kracht bij nodig was door machines gedaan worden.

Het duizelde me een beetje. Ik vroeg me af waar ze ons voor nodig hadden, want dat wij hun geen raad hoefden te geven, was me wel duidelijk. Het zag er ook niet naar uit dat zij ons hun diensten gingen aanbieden - het leek me trouwens niet zo'n goede ontwikkeling om via het vernietigen van materie energie te verkrijgen. Als de hele wereld opgebrand en uitgeëxplodeerd was, zou de mens dan nog gelukkig zijn in zijn woestenij? Met een schok herinnerde ik mijn ervaring in Mythans voertuig, toen ik mijn eigen tijd verlaten had: waar nu nog deze wereld lag, was toen een oceaan te zien. De Vader had geweigerd mij te vertellen hoeveel jaren ik "overgeslagen" had of wat de oorzaak van de verandering geweest zou zijn, maar ik kon me daar nu wel iets bij voorstellen...

Tenslotte werden we met het voertuig naar de woning van een van hen gebracht. Het was een verademing om weer in een huiselijke omgeving te zijn, waar de verlichting door de energie van een spiraal verwekt werd. Het duurde even voordat ik me weer op mijn gemak voelde; ik voelde nog steeds een eigenaardige tinteling door mijn lichaam gaan - het was alsof ik iets van de energie uit de machines in me opgeslagen had. Ook Bhaxgara voelde zoiets, maar Mythan had er geen last van, zei hij. Misschien kwam het doordat onbehaarden wat minder gevoelig waren? Het zou kunnen; we vroegen er onze gastheer naar.

Onze vraag bracht hem in verlegenheid en hij mompelde iets over wachten tot de anderen erbij waren... Bhaxgara en ik keken elkaar eens aan en ik hoorde hem in mijn gedachten spreken: "Nu, het lijkt me dat als hij het antwoord weet, dat er geen enkele goede reden kan zijn om het niet meteen te geven!" We drongen dus aan en toen kwam het hoge woord eruit: men vermoedde dat de prikkelingen die ontstonden bij het opwekken van de explosieve krachten gevaarlijk waren en was op zoek gegaan naar mensen die gevoeliger waren dan zij, om hen in te schakelen bij het proces. Mocht er inderdaad gevaar zijn, dan zouden zij daar eerder last van hebben, zodat er goede maatregelen getroffen zouden kunnen worden. Het antwoord beviel ons niets: hoezo "goede" maatregelen? Voor wie zouden die goed zijn? Waar

bestond het gevaar uit dat zij "vermoedden"? We zeurden door, tot onze "vriend" met horten en stoten de waarheid onthuld had.

Er werden nogal wat mensen ziek wanneer ze langer dan een jaar daar gewerkt hadden en ze stierven op een akelige manier, met veel pijn. Ook groeide er niets meer om de werkplaatsen heen, ook 's zomers niet - men wilde nu onderzoek gaan doen naar de oorzaak van die verschijnselen. Men bood ons veel geld - hoewel ze wisten dat in onze gemeenschap geld niet voorkwam - en alles wat we maar wilden, als wijzelf of mensen die wij daarvoor ter beschikking zouden stellen, met hen samen zouden gaan werken.

De volgende dag, ik was nog maar net thuis, kwam Dithan naar me toe. Dithan was de zoon van Martha en Tabar. Hij was inmiddels een flinke kleuter geworden, die al heel wat woorden tot zijn beschikking had. "Mee," riep hij en pakte me bij mijn knie, "Mee, Vathar, mee!" Ik liet me mijn woning uitduwen en verwachtte niet anders dan een door hem gewrocht kunstwerk te moeten bewonderen, maar er was iets heel anders aan de hand. Opgewonden danste hij om me heen en wees omhoog: "Kijk dan, Vathar, vogels!" Ik keek omhoog en zag hoe de lucht vol was met voertuigen die hoog boven ons stil stonden - zo hoog, dat hun geluid niet te horen was. Na een poosje vlogen ze weg, een zwerm spikkels in de lucht achterlatend. Gefascineerd bleef ik kijken. Opeens wist ik wat ik zag: talloze brandende fakkels vielen met toenemende snelheid naar ons toe - ik brulde zoals ik nog nooit gebruld had! Iedereen kwam kijken waarom ik zo tekeer ging, maar ik greep de kleine jongen en nog een paar hummels en rende met ze naar de piramide. Ook zonder uitgebreide toelichting werd ik begrepen. De meesten trachtten op tijd in het enige stenen en hopenlijk onbrandbare gebouw te komen, maar enkelen wachtten de fakkels op en wierpen ze op een hoop. Dat hielp: van ons dorp vatten slechts enkele huizen vlam. Helaas, doordat ze van zo grote hoogte afgeworpen waren, verspreidden de fakkels zich en zette een groot deel van het woud in vuur en vlam. Gelukkig lag er een dik pak sneeuw zodat het vuur zich niet verder uitbreidde, maar toen er na enige dagen geen rook meer uit het bos opsteeg, stonden onze woningen midden in een kale vlak-te.

Men had het wèl op ons voorzien... Na een week werden we door een grote groep mensen overvallen en niet iedereen kon op tijd zich in de piramide verschuilen. Er vielen doden: van drie mannen, vijf vrouwen en een baby werden de lichamen teruggevonden. Van vijf anderen was geen spoor meer te bekennen en we vreesden dat zij als slaaf meegevoerd waren. De woningen waren nog slechts rokende puinhopen en verdrietig ruimden we de rommel op, begroeven onze doden en vertrokken. Wie onze vijand was? Geen idee.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.